

Иако су на ФСК већ објављена два чланка о овогодишњој геј паради у Београду ([Дмитр ија Седова](#)

и

[Владимира Димитријевића](#)

), и ја ћу о томе нешто рећи како бисмо боље разумели овај феномен.

Наслов овог текста „Нормализација колоније“ односи се, наравно, на геј параду. У својој књизи [Моћ и сексуалност: социологија геј покрета](#) (2014) исцрпно сам показао како амерички естаблишмент користи „ЛГБТ права“ као средство притиска на мање државе како би их што брже и потпуније потчинио – политички, економски и културно.

Тако је Џозеф Бајден, потпредседник САД, изјавио да је политика вашингтонске администрације да права сексуалних мањина морају стајати изнад свих националних култура и традиција. „[Баш ме брига каква је ваша култура! Земља која се не креће ка јачању права ЛГБТ људи мора да плати цену своје нечовечности](#) !”

Дакле, ако нека држава, како Бајден сматра, не ради с потпуним ентузијазмом на „јачању права ЛГБТ људи“, већ само по себи то је довољно да она буде названа „нехуманом“ (*inhumane*) и да због тога „мора да плати цену“ (*to pay a price*).

Очигледно да је ранија управа у Србији – која изгледа није умела да уприличи геј параду, а и отезала је са предајом Севера Косова – морала да „плати цену“. Тако смо добили, по мерилима Вашингтона и Брисела, много успешнију управу.

Да подсетим, геј парада у Београду 2010. године била је праћена правим уличним ратом између 6.000 борбених демонстраната и полиције, који је потрајао неколико сати. Током нереди повређено је 132 полицајца и 25 грађана, а ухапшено је 249 особа, од којих је око

60% било из унутрашњости Србије.

У наредне три године (2011, 2012, и 2013) полиција „из безбедносних разлога“ није дозвољавала одржавање параде. Али, од 2014. године – када је Вучић и званично постао премијер – парада је почела да се редовно одржава без озбиљнијег отпора.

Истраживања вршена пре 2014. године показивала су да је огромна већина грађана Србије против одржавања геј параде (између 70 и 80% испитаника; 2012). „Људи у Србији се више опиру геј-паради”, [прокоментаришао је један истраживач](#), „него што се противе уласку у НАТО или независности Косова”.

После 2014. године, колико ми је познато, није било истраживања у вези с тим – вероватно у складу са изјавама премијера да „[не подноси решења којима је народ одушевљен](#)“ и „[да се не пита народ када треба донети тешке одлуке](#)”.

“Али, сумњам да се однос грађана Србије према геј паради променио.

Где је пак нестало оних 6.000 љутих демонстраната који су се, 2010. године, тукли с

полицијом, друго је питање. Постоји уверење да је реч о навијачким групама које је, у међувремену, Вучић ставио под контролу, а које могу бити поново активирание „[када се власт промени](#)“ (тј. када Вучић оде с положаја).

Но, те групе у последње три године нису нападале београдску геј параду, а полиција је сасекла сваки покушај окупљања противника „прајда“. Тако је полиција забранила скупове које су, на дан параде, заказали СНП „Наши“ и „Образ“. Образложење је било „[да постоји могућност да се на простору пријављеном за одржавање јавног окупљања појаве учесници `Параде поноса Београд` и опасност да дође до међусобног сукоба](#)“.

Међутим, контра-скупови „Наших“ и „Образа“ били су заказани испред Владе и пред централом СНС на Новом Београду, куда геј поворка уопште није требало да прође. Била је, вероватно, довољна неколицина полицајаца да заштити учеснике ових скупова од могућих (мада мало вероватних) провокација неких залуталих ЛГБТ активиста (ако је то заиста био разлог забране). Зашто је пак хиљаде полицајаца могло да обезбеђује геј параду, а није се нашла неколицина да обезбеди скупове „Наших“ и „Образа“, остаје нејасно. Но, та врста дискриминације и самовоље („ти можеш, а ти не можеш“) недопустива је у правној и демократској земљи.

„Породичну шетњу“, која је у организацији Двери била заказана дан пре геј параде, полиција је ипак дозволила. Овај облик протеста постоји од 2010. године, и он је, [чак и према ненаклоњеним медијима](#), појединих година окупљао и по 10.000 људи. Ове године било је мање света, а игнорисање званичних медија било је веће него икад. [Радио телевизија Србије у свом Дневнику од суботе, 17. септембра](#), у коме се три пуна минута (4-7) најављивао „прајд“, није посветила ниједну реч Шетњи – као да је није ни било. Да [ТВ Н1 у свом Дневнику, истога дана](#), није направила репортажу о „Породичној шетњи“ – коректну и исцрпну (види: [13:25-15:59](#)) – грађани Србије који се информишу само путем телевизије не би ни знали да се догодила било каква шетња.

Вучићев „понос“ или нормализација статуса колоније

Пише: Слободан Антонић
четвртак, 22 септембар 2016 13:31

[Слободан Антонић: Вучићев „понос“ или нормализација статуса колоније](#)

[Слободан Антонић: Вучићев „понос“ или нормализација статуса колоније](#)